

Anul 59
 Seria II-a Nr. 450
 8 PAGINI — 15 BANI
 Miercuri 8 august 1956

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Biblioteca Centrală
 IN CINSTEA ZILEI DE
 23 AUGUST

Strălucite succese ale industriei noastre

Undeva în Moldova a apărut o nouă așezare omenească. Deocamdată n-au fost înălțate decât câteva blocuri mari cu zece de apartamente pentru locuințe, precum și diferite construcții cultural-sociale. Peste câțiva ani însă, aici va fi un nou și modern centru muncitoresc, iar pe harta Moldovei va apare încă unul din acele puncte care indică existența unei așezări omenești mai de seamă. Noul oraș muncitoresc se înalță în apropierea celei mai mari rafinării de petrol din țara noastră și din sud-estul Europei: rafinăria Nr. 10.

Dar nu este vorba numai de o rafinărie de mare capacitate, ci de unul dintre cele mai puternice complexe industriale ale țării. Și aceasta, pentru că alături de noua rafinărie s-au ridicat încă două mari obiective: centrala de termoficare (ce va produce energie electrică, abur și apă) și combinatul petrochimic.

Noua rafinărie de prelucrare a țițeiului este înzestrată în majoritatea ei cu instalații tehnice sovietice, precum și cu aparatură fabricată în țara noastră. În această mare rafinărie, omului îi va reveni în principal doar sarcina de a supraveghea buna desfășurare a procesului de producție automatizat.

Putem spune că săptămîna ce-a trecut a fost o săptămîna de strălucite succese ale industriei noastre socialiste. În cinstea zilei de 23 August. La interval de câteva zile ne-a sosit vești ce-au stîrnit un val de bucurie în țară și de admirație în rîndurile prietenilor de peste hotare. În primul rînd a intrat în funcțiune cel mai mare furnal al țării. Apoi am aflat despre terminarea construcției rafinăriei Nr. 8 din Moldova și intrarea ei totală în producție, iar la câteva zile bucuria ne-a încercat din nou, cînd ziarele și radio-ul ne-au anunțat intrarea parțială în funcțiune a celei mai mari rafinării din țară: rafinăria Nr. 10.

Marile construcții industriale ce au intrat în funcțiune total sau parțial constituie un nou pas înainte în lupta pentru construirea socialismului în patria noastră.

ZIUA MINERULUI

LUPENII de MIHU DRAGOMIR

Multe-au plerit din gînd.
 Dar singele fraților noștri, nicicînd.

Cînd n-or mai fi nici martorii acelei vremi,
 tot vil vor fi uciiții din Lupeni.

Și soarele-amurgînd în orice zi
 de singele vărsat va amînti.

Tot ce-i aici, și tot ce o să vie,
 de-a pururi va purta ca mărturie

mai tare decît moartea, legămînt:
 privește unde calci. Nu e pămînt,
 ci viața năimtașilor de ieri
 care-au luptat și au murit mineri.

La vremea noastră liberă-au gîndit
 cînd au căzut, cu trupul cliruit.

...Multe-au plerit din gînd.
 Dar singele fraților noștri, nicicînd.

Ei au căzut luptînd muncitorește.
 Dar lupta lor și astăzi ne vorbește,

cînd mai simțim, tîptîl, pasul hienii
 ce-ar vrea azi țara, ca atunci Lupeni!

Nu, singele ce-a curs e prea fierbînt.
 Nu-i numai o aducere amînte.

Zvicnește-n noi, la inimă și n tîmple.
 Ce-a fost — în veac n-o să se mai întîmple!

Cunosc un orășel în care odinioară viața părea că abia își mai trage sufletul. Ca în cel mai din urmă sat, văcarii scoteau dimineata vitele la păscut pe cîmpul dinspre Balta Sărată. Pe imasul acela am păzit și eu în anii copilăriei, vitele. Cine și-ar fi închipuit că numai la cîțiva stînieni sub pămînt dosneau, ca un aluat urias, zăcăminte de cărbune?

De cîțiva ani în orășelul meu natal, la Caransebeș, s-a deschis o mină de cărbuni. Vîlta a început să înflorească și să clocoțească puternic și în orășelul acesta, altădată fără vlagă. Pe cîmpia unde păseau vitele acum se înalță clădirile, turla înaltă a ascensorului, magazile și depozitele întreprinderii „Carbonifera”. Zilnic, de aici, cărbunele pleacă, încărcat în vagoane spre uzinele, spre fabricile și atelierele țării.

Cu drept cuvînt cărbunele e numit „plinea pămîntului”. Bravii mineri care-l scot din adîncul munților, din marile galerii subpămîntene, dau asadar țării și bonorului întreg o bogăție de mare însemnătate.

PIINEA pămîntului

de Petru Vintilă

La 8 august minerii își sărbătoresc ziua lor și, ca în fiecare an, cinstesc această zi cu noi victorii și înfăptuiri. În timpul ce s-a scurs de la începutul anului, ei au dat peste plan mii de tone de cărbune, au deschis noi mine și abataje.

Răsplătîndu-le munca partidul și poporul se îngrijesc de traiul minerilor, zidind pentru ei noi locuințe și dispensare, magazine, cinematografe și cluburi. În ziua tradițională sărbătorii a minerilor toți oamenii muncii din patria noastră se gîndesc cu dragoste la cei care, cu lampa în mină, scormonesc și dîncurîle pămîntului scotînd în vagoane cărbunele atît de necesar progresului vieții!

Și atunci cînd mă gîndesc la viața nouă a minerilor, la munca lor îndrîjită și avîntată, nu știu de ce îmi vine în minte orășelul acela cu cîmpul dinspre Balta Sărată.

Da. Nimeni nu bănuia pe atunci că sub pămînt dosneau, ca un aluat urias, zăcăminte de cărbuni... Plinea pămîntului! Nimeni nu bănuia pe atunci că, aici se vor săpa galerii subpămîntene vor veni oamenii cu lămpi ca să muncească cu atîtă rîvnă și dragoste!

Și mai ales nimeni nu bănuia că oamenii acestia vor da țării atîta minunată bogăție!

MINERII

În galerii — pe sub pămîntul aspru —
 Plchamelele scot cărbuni doștuli;
 Pe ele omu și încordează brațul
 Și geme doștul tot, sub brațul lui!

Pămîntul însuși freamătă-n străfunduri
 Cînd el, minerii, scot cărbunii grei;
 Și parcă-i viu pămîntul, cînd îi simte,
 Căci inima pămîntului sînt ei!

RUSALIN MUREȘANU

Echipa de dansuri din comuna Țigănești, raionul Alexandria, participantă la faza regională a concursului echipelor artistice de amatori, interpretează jocul „Bugeacul”.

ZUMZETUL batozei de treier nu încetează o clipă. Șuvoiul boabelor de grâu umple sac după sac. Timp de vorbă nu prea e aici pe arie, în zorul muncii.

Au oamenii însă un loc anume unde stau pe îndelete de vorbă, discută despre munca lor, citesc o broșură sau un ziar, află vești din țară și de peste hotare. Este punctul cultural-sanitar de pe această arie — aria Nr. 1 din comuna Slătioara, raionul Slatina. Acolo, sub umbrarul aflat lângă un lan de porumb, se află biblioteca volantă, un afișier mare pentru ziare și reviste, un fotomontaj ce prezintă avantajele muncii în colectiv, gazeta de arie „Recolta”, un chioșc cu răcoritoare al cooperativei și punctul farmaceutic.

Să ne apropiem de acest loc. Intr-un grup discuțiile sînt mai aprinse. Se

Cămine culturale neterminate

Tie mai mare dragul cînt într-un sat și privirile îți sînt atrase de clădirea impunătoare, curată și îngrijită a căminului cultural. Îți crește inima cînd, de la bătrîni cu pletele ninse și pînă la flăcăierul cărula de-abia l-a mijit mustața, îi auzi pe toți zicînd: „Vezi mîndrețea asta de clădire? E făcută cu miinile și contribuția noastră”, îți dai seama de îndată că-i vorba de un cămin cultural.

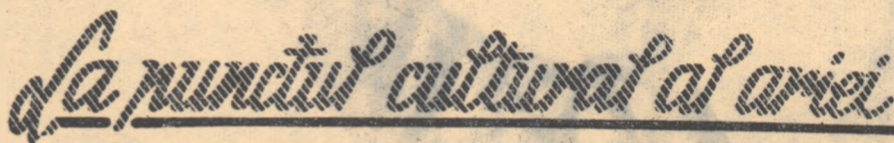
Asemenea lăcașuri de răspîndire a luminii se înalță în toate colțurile patriei și ele stau mărturie a vredniciei poporului nostru și a selei lui de cultură.

Sînt însă din păcate și unele locuri unde staturile populare n-au dat toată atenția terminării la timp a acestor construcții.

Mergi, bunăoară, în comuna Rîșca, din raionul Fălcieni. În 1955 a început construcția unui cămin cultural. A trecut mai mult de un an și căminul cultural a rămas doar „la temelie”. Fundamentul a început să crape, iar cimentul să se risipească. Munca și nenumăratele materiale s-au irosit zadarnic din cauza lipsei de spirit gospodăresc a statului popular. Într-o altă comună, la Săvișin, în raionul Lipova, s-a început o construcție exagerat de mare, care depășește posibilitățile și necesitățile comunei. Aici, căminul cultural stă de 2 ani fără a coperi, deoarece s-au epuizat și fondurile și materialele alocate în acest scop. Același lucru se poate constata și în comuna Cristur, raionul Hunedoara.

Aceste exemple dovedesc insuficiența spirit gospodăresc al staturilor populare respective. Adevăratul gospodar nu-și lasă niciodată la jumătate construcția casei sale. Ca atare staturile populare amintite mai sus au datoriat să se îngrijească de terminarea grabnică a căminelor culturale aflate în construcție, pentru a le pune la dispoziția țărănilor muncitori.

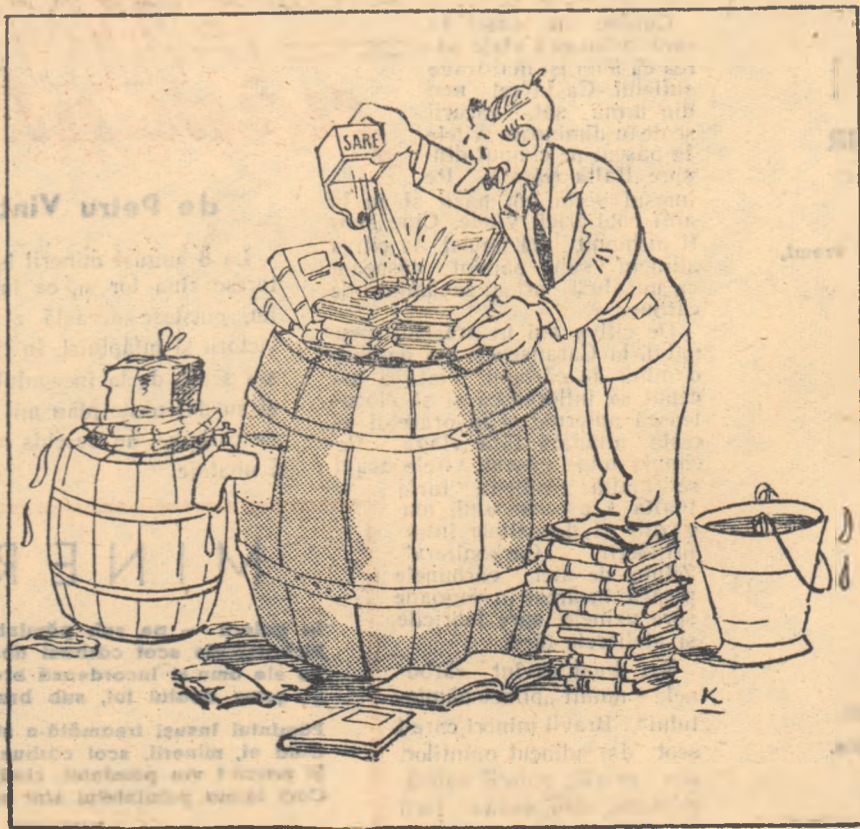
L. S.

rostește de multe ori un nume. Este vorba de țărănul muncitor Dumitru Fulga, care în condițiile neprielnice din părțile acestea, a obținut totuși o recoltă de peste 1.750 kg. Cum? Articolul de la gazeta de arie intitulat „Metode întrebuintate de Dumitru Fulga în cultivarea grîului” dă explicațiile necesare. Omul a pus în pămînt, la vreme potrivită, sămînța aleasă, de soi bun. Primăvara n-a întirziat cu grăpatul. Pe lotul său buruienile n-au făcut casă bună cu firele de grâu, iar de înfață ce grîul a dat în pirgă l-a secerat. Lucruri cunoscute, veți spune. Intr-adevăr, sînt știute de cei mai mulți țărani muncitori, dar unii nu țin totuși seama de ele.

Tocmai despre urmările nerespectării regulilor agrotehnice le vorbește oamenilor tovarășa Elena Dănăuță, tehniciana agricolă. După cum ușor se poate bănui, discuția fusese slîrinită de articolul apărut la gazeta de arie. Și nu-i singurul articol publicat la gazeta de arie care pune probleme însemnate din viața satului în această perioadă. Avînd în centrul preocupărilor munca la arie, colectivul gazetei de perete nu scapă din vedere nici alte munci. În articolul „O metodă agrotehnică ce contribuie la sporirea recoltei” sînt prezentate foloasele pe care le aduce polenizarea artificială și cum se execută această lucrare.

La cooperativa din satul Nepos, regiunea Cluj, stocul de cărți primit spre difuzare a fost depozitat în butoaie de murături.

— După ce le-am făcut varză, acum le pun la murat!..

(Desen de GH. CHIRIAC)

Cercul de popularizare a științei din Maglavit

O clasă, bănci, tablă neagră, cretă, mai multe planse. La oțetă, o profesoară. Ne aflăm, așadar, în plină oră de școală. În bănci stau, cumînți, „elevii”.

Cam neobișnuiți, elevii de astăzi. Cel mai tânăr are 30 de ani; cel mai bătrîn a trecut de mult de 60. Uite-l pe Marin Rudăreanu, pe moș Constantin Cioană, trușeșul, care stă cam anevoie în banca strîmtă. Uite-o și pe Ecaterina Badea, care, nu de mult si-a sărbătorit 68 de ani de viață. E cea mai bătrînă dintre „elevii” cercului de popularizare a științei, de pe lângă căminul cultural din Maglavit. A stăruit mult profesoara Georgeta Stoica, pînă a hotărît-o să urmeze și ea cursurile cercului. O cunoștea bine că doar îi era vecină. O știa tare superstițioasă, gata oricînd să dea crezare șoaptelor despre cine știe ce minune sau vedenie. Pînă la urmă bătrîna a primit să vină și ea la lecții.

A venit o dată și apoi a venit mereu... A ascultat lecții despre unele

fenomene cerești neobișnuite, despre forma și alcătuirea pămîntului, despre cutremurele de pămînt, despre mișcările aerului, despre fulger și trăsnet.

Azi, profesoara le povestește despre drumul unei raze de lumină. A adus și cîteva planse, ca să-i lămurească mai bine.

„V-am vorbit pînă acum despre refracția și reflectia luminii. Datorită lor se pot petrece unele fenomene care la prima vedere par tare ciudate. E vorba de acele așa-zise „vedenii”, care în zilele călduroase de vară par a răsări în fața cite unui om ce se află pe o cîmpie întinsă”.

Ecaterina Badea ciulește urechea.

Profesoara își urmează sirul vorbelor: „Ce se întîmplă în realitate? Aerul de pe șesurile mari, încinse de vîpaia soarelui, fiind foarte liniștit, se încălzește cu atît mai mult cu cît este mai aproape de pămînt. Prin încălzire, aerul din apropierea pămîntului devine mai rar decît cel de la înălțime. Atunci razele de lumină sosite de la soare, căzînd pe pomi sau pe alte corpuri, sînt împrăștiate de acestia și se frîng, îndreptîndu-se în sus, nu în jos ca de obicei. Ajungînd în ochiul omului, acesta vede imaginile răsturnate, ca atunci cînd privești fața unui lac. Unui om mai slab din fire, alît îi e de-ajuns, ca să creadă tot felul de năzbitii.

Profesoara s-a apropiat de tablă: „Ia să vă desenez eu toate astea, ca să le înțelegeți mai bine.” A tras o linie cu creta: „Să ne închipuim că aici e cîmpia Lopcii...”

Baba Ecaterina a tresărit. „Cîmpia Lopcii, acolo unde cu zece de ani în urmă...” Profesoara nu aminteste nimic din toate acestea, dar baba își dă seama că la același lucru se gîndește și ea acum. Acolo, pe cîmpia Lopcii, într-o zi fierbinte de vară, unul cloban gîngav i s-a nărut că s-a întîlnit cu un moș de pe altă lume.

Profesoara nu se uită la ea. Și totuși bătrîna înțelege că ei îi vorbeste acum tovarășa Georgeta Stoica. Cît să fie de-atunci? Au trecut ani mulți. Era mai tînără Ecaterina. Dar mai slabă de minte decît o babă. Ce-i mai săruta mina ciobanului, ce de plocoane-i mai aduceal

Refracția și reflectia luminii, cuvinte care înainte i s-ar fi părut că sînt dintr-o limbă străină. Acum, parcă a început să le prindă tîlcul.

Lecția a luat sfîrșit. Profesoara își strînge planșele. Ecaterina se apropie de ea:

— Mergeți acasă?

Profesoara încuviințează.

— Păi, v-as însoți și eu. Avem doar același drum.

Și au pornit alături. Ia te uită... Ca niciodată bătrîna vorbește, tot vorbește.

Rămas în pragul școlii, moș Cioană se scarpină, încludat, în creștet. Tare ar vrea să audă și el ce-și vorbesc femeile. Dar vezi că nu se poate. S-au îndepărtat prea mult.

T. LUNGU

CĂRȚI NOI

I. Agirbiceanu: Arhanghelii — roman — Editura de stat pentru literatură și artă 552 pagini — 9,40 lei.

***: Caleidoscopul lui A. Mirea — poezii — (Colecția „Biblioteca pentru toți”). Publicat de D. Anghel și Șt. O. Iosif — Ediție îngrijită și cuvînt înainte de Mihail Dragomirescu — Editura de stat pentru literatură și artă 176 pagini — 2,35 lei.

***: Din literatura antimonarhică (Colecția „Biblioteca pentru toți”) — Ediție a II-a revăzută și adăugită — Editura de stat pentru literatură și artă 328 pagini — 4 lei.

V. Maiakovski: V. I. Lenin — versuri „Antologie populară” Maiakovski — Editura Cartea Rusă 140 pagini — 2,60 lei.

S. Damian: Încercări de analiză literară (Colecția „Studii literare”) — Editura de stat pentru literatură și artă 296 pagini — 4,65 lei.

Pe marginea scrisorii
„Purtăm o mare răspundere“

Cu tot pământul în întovărășire

Eu am fost printre primii oameni din Gura Nișcov care au făcut cerere pentru înființarea unei întovărășiri agricole. Drept să vă spun, n-am de ce să mă pling. Și-n toamna trecută și acu' în vară, am obținut mult mai multe bucate decât cele pe care le scoteam de pe același pământ când lucram de unul singur. De pildă, în tarlăua cu griu a întovărășirii am avut și eu partea mea de un șfert de hectar. De pe această suprafață am scos aproape 300 kg. de boabe, adică 1.200 kg. la hectar. Aproape cu 300 kg. mai mult decât au avut în medie la hectar oamenii ce nu sînt încă în întovărășire!

Trebuie să vă spun însă că unii dintre noi nu privesc încă întovărășirea ca un loc de temel. Și să nu credeți că arunc vorbe în vînt... Unii dintre noi au intrat în întovărășire cu gîndul ca, pe lângă alte foloase, să-l mai aibă și pe acela de a-și putea aduce laolaltă pămînturile risipite ici și colo. O serie de întovărășiți nu și-au înscris în întovărășire decât pămînturile depărtate de comună. Maria Cimpeanu, de pildă, s-a înscris cu hectarul de pământ ce-l avea în raza comunei Merei, dar nu s-a înscris cu cele 1,50 hectare pe care le are chiar la noi, în

Gura Nișcov. Petre Ciup, de asemenea, a intrat cu suprafața de 1,25 hectare, pământ aflat în perimetrul comunei Merei, dar și-a lăsat afară hectarul ce-l are chiar lângă tarlăua întovărășirii. Și iată că pămînturile rămase în afara întovărășirii ne trag înapoi. Unii întovărășiți cum ar fi Naftan Stana, Florica Pană, Nicolae Marina și alții îngrijesc în primul rînd de pământul ce-l au în afara întovărășirii și apoi de celălalt. Astfel din cauză că unii au adus în întovărășire doar o parte din pământul ce-l au, treburile întovărășirii sînt lăsate mai la urmă.

De aceea, am citit cu multă mulțumire în Rezoluția plenerului Comitetului Central al partidului din 16—17 iulie 1956 statul ce ni-l dă partidul de a ne aduce în întovărășire întreaga suprafață de teren pe care o avem. Acestui stat înțeleg trebuie să-i dăm mare prețuire.

Urmind acest indemn putem ridica întovărășirea noastră, putem face din ea o gospodărie cu vlagă, în stare să ne aducă venituri mari și să fie în același timp pildă bună pentru oamenii rămași în afară.

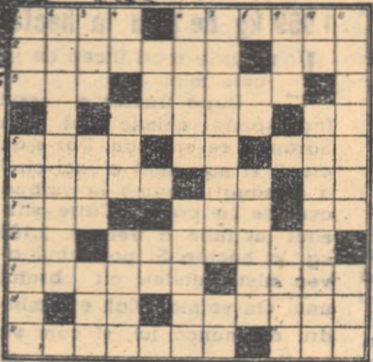
ION ZAHARIA

membru al întovărășirii
„1 Mai“ din comuna Gura
Nișcov, raionul Buzău

Cuvinte încrucișate

STRINSUL RECOLTEI

Orizontal: 1) Locul unde se treieră păioasele — „Tură“ în limbajul tractoriștilor. 2) Totalitatea cerealelor strinse de pe cîmp — Ceas. 3) În acest loc — Loc pe cîmp unde se treieră bucatele. 4) Legături de păioase secerate — O jumătate de tonă! 5) Grămezi mari de snopi — La revedere! — Plantă păioasă. 6) Iarba crescută a doua oară, după ce s-a

cosit o dată — Nicolae Georgescu — Dinsa. 7) Pom fructifer — Garanție — Alifie. 8) Bere! — Griu, porumb, seară, orz, etc. 9) Plantă agățătoare — Vin... prost! 10) Cal dobrogean — Smulgem buruienile crescute pe o arătură. 11) Grup de mașini agricole care efectuează un șir întreg de munci. **Vertical:** 1) Pregătește pământul

pentru însămînțare — Mașină complexă care seceară și treieră. 2) Stringerea bucatelor de pe cîmp. 3) Aici — Riu în Elveția — Cadou. 4) Două vocale — Cenușiu — Grupuri organizate pentru a efectua muncile agricole în comun. 5) Cîmp semănat cu același fel de cereale — Ene Răduț. 6) Picătură de apă — Unealtă agricolă servind la mărunțirea pământului și îngroparea semințelor. 7) Acțiune desfășurată pe o anumită perioadă de timp — Locotenent. 8) Usturoi — A urgenta, în cazul de față, stringerea recoltei. 9) Roman de Liviu Rebreanu — A izbi. 10) Mere! — Muncă agricolă ce se află în prezent în plină desfășurare. 11) Muncitor care alimentează mașina de treierat — Stațiune de mașini și tractoare.

Cuvinte mai puțin cunoscute:
AAR, SIV

Săptămîna record la treieris

La sfîrșitul săptămînii record la treieris, organizată în regiunea București, procentul realizat a crescut de la 28,4 la sută, cît era la începutul săptămînii, la 67,7 la sută. Numai în 7 zile s-au treierat păioasele de pe o suprafață cu peste 38 la sută mai mare decît întreaga suprafață treierată de la începutul lucrărilor și pînă la 30 iulie, cînd a început săptămîna record. În această perioadă colectivității, întovărășirii și țărani muncitori cu gospodărie individuală din raioanele Alexandria, Călărași, Titu și Roșiori de Vede, organizîndu-și bine munca și folosind toate forțele, au depășit viteza zilnică planificată pînă la 17,6 la sută.

Tehniciana Elena Pr epeliță (stînga) dă explicații colectivistei Paulina Olăeru din comuna Rominești, regiunea Iași, despre felul cum se face polenizarea artificială la floarea-soarelui.

SPRE 30 lei pentru fiecare ZI-MUNCA

Deși e la o palmă de loc de București, totuși pînă acum n-am fost niciodată la gospodăria agricolă colectivă „Timpuri Noi“ din comuna Dudești-Cioplea. Aveam, nu înțeleg de ce, convingerea că într-o gospodărie colectivă așezată în apropierea unui oraș mare, nu găsești lucruri interesante.

Faptele însă mi-au răsturnat părerea greșită despre asemenea gospodării, pentru că în Dudești-Cioplea am avut de învățat multe.

Aici am cunoscut oameni gospodari, legați sufleteste de gospodărie, plini de îndrăzneală.

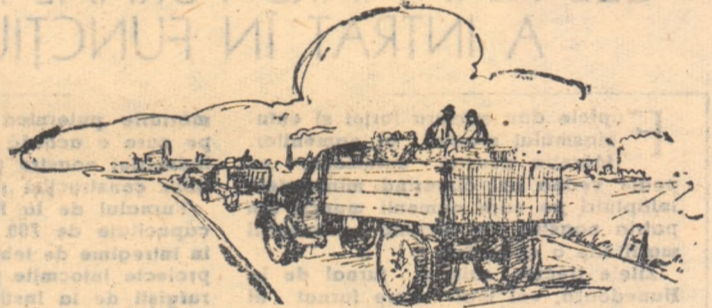
Președintele, un om mărunț de statură, încă destul de tînăr și cuprins de un neastîmpăr molipsitor, a ținut să-mi arate cît mai multe din motivele de mîndrie ale colectivității. Grădina de legume care dă anual 233.000 lei, livada cu fel de fel de pomi roditori de pe urma cărora se încasează anual 106.000 lei, via, ferma de vaci, crescătoria de porci, cîmpurile cultivate cu maghiran, coreandru, cînepă. Vreme mai îndelungată am poposit la grajdurile de vaci, peste care, mai mare este aici colectivistul Ganea Slave. Și nu mi-a fost prea ușor să înțeleg cum, numai cu doi ani în urmă, de la același număr de vaci scotea un venit de 32.000 lei, în vreme ce acum, printr-o rațională valorificare a laptelui, ferma de vaci aduce gospodă-

riei, anual, un venit de 129.000 lei.

De la crescătoria de porci, care aduce în casa de bani a colectivității, anual, suma de 104.000 lei, președintele m-a purtat cu îndreptățită mîndrie în cea mai nouă secție a gospodăriei, crescătoria de animale de experiență, oobai, șoareci, iepuri și șobolani, animale mult căutate de institutele și laboratoarele de cer-

lunar) numai ca avans bănesc, — cu Mihalache Dumitru, care în același timp a primit 9.208 lei, cu Gheorghita Soceanu, îngrijitoarea animalelor de experiență, care a primit 2.414 lei și cu mulți alții.

Am plecat de la gospodăria agricolă colectivă din Dudești-Cioplea cu un simțămînt de mare mulțumire. Oamenii aceștia au știut să tran-

scări științifice. Această nouă îndeletnicire aduce anual colectivității din Dudești-Cioplea frumoasa sumă de 83.000 lei.

— Acum poți înțelege cum am reușit noi să avem venituri care să ne dea posibilitatea să împărțim avansuri bănești lunare tuturor colectivității! — îmi spune președintele.

Pe urmă îmi face cunoștință cu Dinu Radu, — colectivistul care de la 1 ianuarie pînă la 1 iulie 1956 a primit el și familia sa suma de 23.984 lei (aproape 4.000 lei

ducă în fapt tot ce au plănuț. Planurile lor nu se opresc însă aici. Mai ales acum, după ce au citit și liscutat Rezoluția plenerului C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie, sînt hotărîți ca pînă la sfîrșitul anului să realizeze atîtea venituri încît pentru fiecare zi-muncă să poată plăti cîte 30 de lei în afară de produsele în natură.

Faptele de pînă acum îndreptătesc încrederea colectivității că vor ajunge și la împlinirea acestui țel.

GH. FLORESCU

Pe aria din Tiream

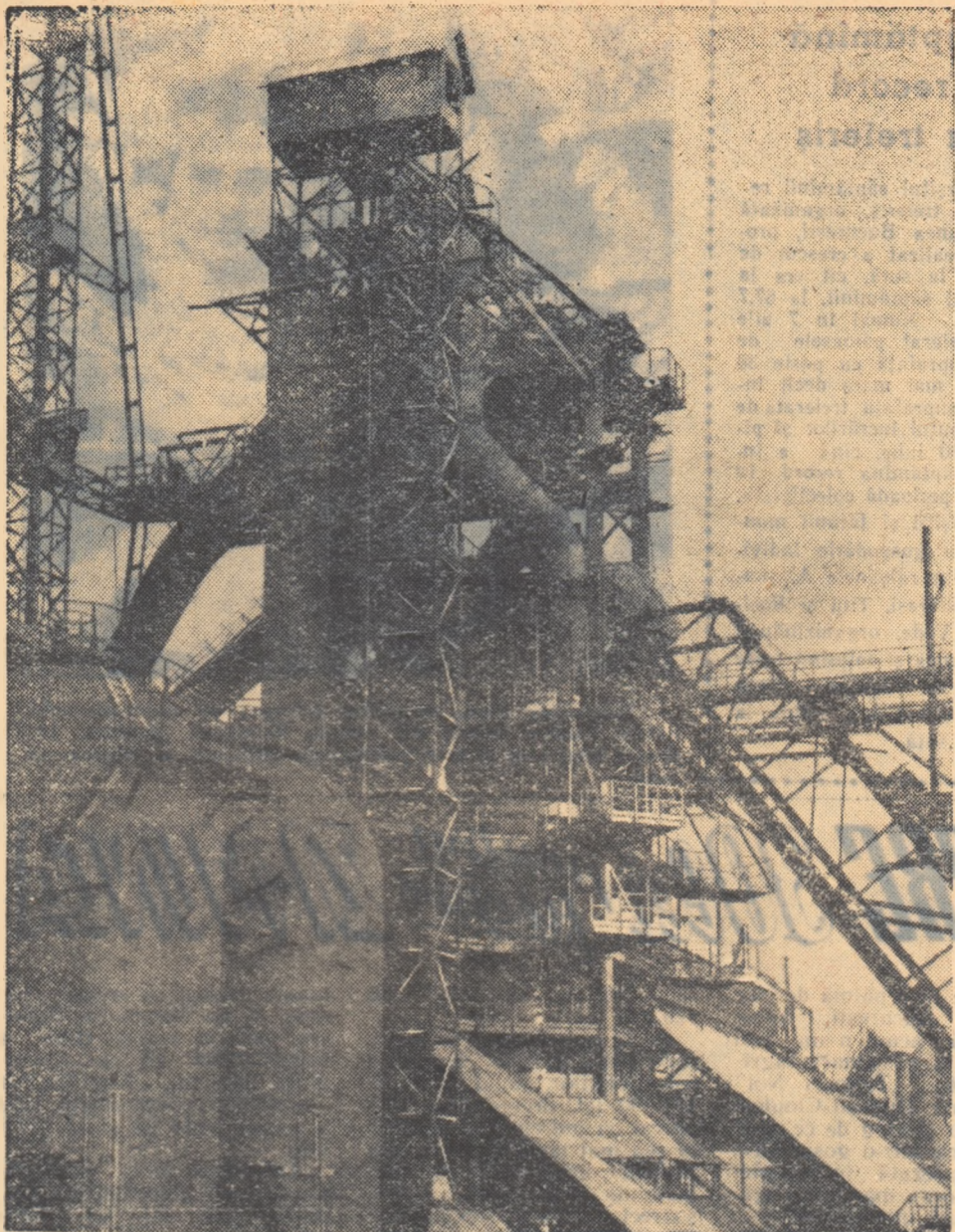

Pentru a isprăvi cît mai repede treierisul, pe aria din comuna Tiream, raionul Carei, se lucrează și noaptea.

În clipele de răgaz oamenii aflați pe aria din Tiream se string în jurul radioului.

Popas la întovărășirea din Sărăuad

CEL MAI MARE FURNAL AL ȚĂRII
A INTRAT ÎN FUNCȚIUNE

Faptele dau măsura forței și entuziasmului creator al oamenilor. Măreția acestui entuziasm se poate vedea azi cinstărită minunatele întâmplări pe care oamenii muncii din patria noastră le închină prăznilii marilor zile a eliberării.

Zilele trecute, uriașul furnal de la Hunedoara, cel mai mare furnal al țării, a dat prima șarjă de fontă. Au lucrat luni de zile în șir la construcția furnalului, pe cît de bravi pe cît de modești, numeroși constructori. De munca aceasta eroică aproape că nu se mai pomenea în ultima vreme. Și iată că într-o bună zi se pierde ecoul ultimei lovituri de ciocan și furnalul, colos de fier și beton, își sumeștește fruntea spre cer. Aceasta nu-i numai o simplă și nouă victorie. Ea este o

mărturie puternică a grăii neabătute pe care o acordă partidul dezvoltării industriei noastre grele, temelii temerilor construcției socialiste.

Furnalul de la Hunedoara, avînd o capacitate de 700 m.c., este construit în întregime de tehnicienii romîni, după proiecte întocmite de proiectanți siderurgici de la Institutul de proiectări metalurgice. Marele furnal de la Hunedoara va produce singur cu 1,5 ori mai multă fontă decît produceau toate furnalele din țară în 1958. Prin punerea lui în funcțiune producția de fontă pe întreaga țară va crește cu peste 40 la sută.

În strîșnit, producția zilnică a furnalului este egală cu metalul necesar fabricării a aproape 200 de autocamioane sau 188 de tractoare.

Ursite

Intr-un fir de levănțică
E din țară-o părlicică
Stringe mi-l la piept și du-l,
Fii de floare nesătul!

Intr-un spic de grîuă coaptă
E din țară noastră-o șoaptă,
În-l pe struna ta și du-l,
Fii de cîntec nesătul!

Intr-un strop de apă lîină
E din țară-o lumină,
În-l pe buza ta și du-l,
Fii de soare nesătul!

Să mai duci în alăun'ă
Iarba din străbuni crescută,
Să le simți sufletul lor
În adîncul coardelor!

Cînd vei fi în depărtare
Peste țări și peste mare,
Lîngă tine viu să ai
Spicul, floarea de pe plat.

Iar de-o fi să mori departe
Să cobori cu tine-n moarte
În străvechiul cîmțir
Vechiul levănțichii fir.

Spicul cel de grîuă coaptă
În pămînt să-ți ducă șoaptă,
Despre țară, despre noi,
Despre Prut și Dorohoi.

Iar în groapa ta geroasă
Strop de apă de acasă.
De pe buza ta sîncher,
Să-ți aducă-al țării cer.

George Enescu

Poem de NICOLAE TAUTU

Fragmente

N-o mai fi groapă străină,
Rece, seacă de lumină,
De departe, țara ta
Lîngă tine cald va sta!

Și-ți vom fi mereu aproape
Oameni, munți, păduri și ape,
De pe creastă de Ceahlău
Te-o veghea poporul tău!

Școala

Domni în frac și cu blazoane,
Ascultați-l cîntul,
Nu-l din seră, din saloane
E însuși pămîntul!

Doamne-n valuri de mătăasă
Vă opriți șoptitul,
Negura abia se lasă,
Vine răsăritul!

Pulul de valah prin vreme,
Ce v aduce aminte?
Viene... Vrai de poeme...
Da, mai înainte.

A trecut pe aceeași sață,
Prin aceleași locuri,

Alt valah, plin de cerneală.
De vise și focuri.

Alt valah! Lira-l adîncă
Din codrii Moldovei
A rămas așa ca-n stîncă
În țărîna slovei!

Pulul de valah pe strune
Capul și-l apleacă,
La fel ca pe văi străbune
Cînd zbughea la joacă.

Din străfunduri tîmpla grea
Pe lemn și-o apasă
Că-i vloara viața sa,
Plug îi e și casă!

Ochi-nchiși pe jumătate
Unde vie privirea?
Peste pisc, stînci de-unate,
Iată nemurirea!

Fuchs, Fauré l-au dat arcușul.
Năit, străbătătorul,
Cîi de greu ar fi urcușul,
Dirz e călătorul!

Pînă-n locurile-abrupte
Va rămîne ceața,
De va fi nevoie-n lupte
Va plăti cu viața!

Griviște pînă pe creste
Zborul nu l-or frînge
Chiar de zberite aceste
Le-o plăti cu sînge.

Ca un nou Meșter Manole
Arpe de ceară
De pe-naltele cupole
Prinde de vioară.

Iar în artă, tot mai vie
Și-o zidi iubirea,
S-o audă-n rapsodie
Veșnic omenirea!

Ca un Prometeu titanic
Arde în sonate,
Scări urca va de jărat
În eternitate!

Simfoniele să-l poarte
Înnoid natura,
Înimei oprite-n moarte
Pulsul și căldura.

Domni în frac și cu firețuri
Ascultați-l cîntul,
Nu-l podoabă de scumpețuri,
E însuși pămîntul,

Desfundînd din alte ere,
Clocotînd de lavă,
Melodia-l de durere
De triumf și slavă!

Reportaj
de MIHAIL POP

Cuțitele plugului se înfig adînc și răstoarnă brazde negre. Scările, abia ridicat peste muchea dealului, își tremură razele în luciul lor și iscă din pămîntul revărn o abuzire abia văzută.

Olah privește în urma tractorului de pe ogorul vecin și simte că-l rîcolie un fel de ciudă. În cîteva minute pămîntul înțelenit s-a desfăcut în valuri care se înțiră încrămite pe o lungime de zeci de metri.

Întoarce capul și se uită la plugul lui. O limbă de oțel cu ascuțit prelung. Ani de zile l-a fost dragă, dar acum nu-i dă preț mai mare decît unui fier vechi. Bivolii stau neclintii. Au înlemnit ca într-un tablou. Omul își cîntărește munca pornită încă înainte de răsăritul soarelui: două brazde subțiri, amărîte; două zgrieturi pe trupul uscat al ogorului. Nici cît a arat tractorul vreme de fumăt o țigară.

— Poate că dacă înfig cuțitul mai adînc, mai apăsat... Pune mîna pe bici și îndeamnă vitele. Se urnesc le-neșe, bălăngăindu-și capetele într-o parte și-n alta. Apasă pe coarnele plugului, Apasă cît poate. Fierul cuminte pătrunde în pămînt încă un deget sau două. E nemulțumit. Se mai încordează și-și lasă toată greutatea corpului peste coarne. Cuțitul a mai pătruns puțin. Poate încă un deget. Sau chiar două. Dar brazda tot mică este. Mică, sărăcăcioasă, ca de om neputincios. Tractorul a ajuns departe, în capul hotarului și se întoarce. Olah se oprește. Scoate o înjurătură și croiește cu sete în spinarea bivoliului din stînga:

— Boala dracului!

Tractorul s-a apropiat. Olah îi face semn tractoristului. Păcînîlul motorului se domolește și totodată scade și furia surdă a țărânului.

— Tovarășe Samoil, nu-mi ari și mie?
— Omul de pe tractor îi cată drept în ochi. Și prin ochi drept în suflet. Nu ride și nu se miră; el știe mai bine decît oricine că unci brazda tractorului și alta a plugului tras de vită.

— Cît ai de arat?
— Cît? Ca la patru pogoane.

— Ți-l ar. La prînz nu mi iau răgazul, mîncînc pe tractor și îl gît eu repede. Repede și bine. Olah baci!

1.959 kg de grîu la hectar

Lucrul mare încep de la cele mici.

După tractor a cerut îngrășămint chimic. Cei din Sărăuad se cruceau. Dar s-au crucit și mai mult atunci cînd a semănat porumb în cuiburi așezate în pătrat. Către sfîrșitul lui iulie a treierat. 2.100 kg. la hectar. Și porumbul avea niște ștuleți cît brațul unui om voinic. Olah era mîndru de munca lui, și cum să nu fie. De pe 4 pogoane, să ridici 2.100 kg. de grîu și 3.000 de porumb, nu-i fleac, mai ales atunci cînd vezi că tu ai făcut ispravă, iar ceilalți, mai puțin înțelegători n-au nevoie de saci prea mulți ca să-și care bucatele de la batoză.

De la braț plugul tractorului care în sac, muștin prin mințea Olah l-a frîgur. S-a dus part. d. a st. ginerul', cu și într-o zi din Sărăuad Simpu, c. n. cum îi este — Oșane, hectarul ca Oșan Mih. socoteala în — Cîi... — D... — Porumb — Dar tu — Păi, c... — Dar tu Nicolae? Și Cei numi... pundă. Ridi — Eu, a Alexandru — hectar 2.100 3.000. Unde 4 pogoane, voie doar... asta? Am... am îngrășă... pus porumb... zate în pătr... mine. Mihai... baci, pătrat... școala prin... neșel! Dar... acum: omul... re și de ar... reu ar înv... mite prost... Cuvintele... dru spunea... grăitoare e... strînsese... 340 de ce... milii. Asta-i... 340 de fami... să se întor... strîns la ur... tare. Din 11... mînat 24 c... sufla greu... treierat ce... grîu, adică... Iar porumb... și 3.000... pe cele 72... trat. Și-apoi... șirea 8 hec... cu orz și re... plante indu... cîștig mare.

Fiecal după muncă

Sîntem întovărășite crește laje, 64 de vaci cu lapte banii noștri două prașii cumpărați c. c. și recol... va fi bogat... fost și muș... xandru Ola... tovărășinii, mește după... pă pămîntu... în întovără... Maria... care o... neputincioa... înțînd în... hectar de... 60 de proce... a luat 734... numai la... cuprinde de... trime din... țată a între... Elisabeta... patra fetițe... întovărășira... și cu minii

grâu a luat pînă acum 812 kg. Alții, bărbați de ispravă, ca Iosif Făuriș, Francisc Făuriș, Dalos, Oșan, Adalbert Olah, Mihai Milea, de pe acum cu peste 2.000 kg. de grâu. Și mai e porumbul și altele altele.

82 kg greutate hectolitrică

În ziua aceea se împărțeau grâul. Intovărășirea terminase secerișul și treieratul cu mult înaintea celorlalți țărani din Sărăuad. Alexandru Olah și-l dusese acasă cu căruța. Tocmai sfârșise de așezat sacii la loc adăpostit de umezeală, cînd pe poartă intră un vecin. Se uită citeva clipe la maldărul de saci cu grâu, apoi îndrăzni:

— Olah baci, dă-mi și mie împrumut vreo 20-30 kg. Pînă treier și eu.

— Îți dau, cum să nu-ți dau. Uite, șezi colea și așteaptă puțin.

Gospodarul a ales un sac gol, l-a cîntărit pentru dăra și a turnat în el grâu preț de 30 de kilograme. A luat sacul de pe cîntar și l-a dat omului. Vecinul a strîns sacul de gură, dar bănuitor a privit pe sub sprincene la Olah.

— Treizeci de kile mi-ai dat?

— Treizeci!

— Mă să fie al dracului, dar puțin mai e!

Olah a zîmbit. A ridicat sacul și l-a dus din nou pe cîntar.

— Vino tovarășe să-l vezi. Iată: daraua-i două kilograme și grîul 30. Cîntărește-l și tu acasă.

Iar a zis omul:

— Dar puțin mai e!

— E greu, nu poie — a spus Olah bîgînd mîna în sac și scoînd în palmă citeva boabe. — Uită-te și dumneata, vecine.

— Fain grîu. Bobul e plin și greu ca plumbul. Te rog să mă ierți!

— Nu-i nimic, dar să știi și tu cum arată și cit cîntărește bobul de grîu în muncă tovarășească. Asta vecine, nu-i grîu ca oricare. Are 82 kilograme greutate hectolitrică. Să cauți cu luminarea un bob ca ăsta și nu găsești în tot grîul vostru.

Belșugul și-l face omul singur

Intovărășirea lucrează împărțită în patru brigăzi a 12-15 familii. Și nu lucrăm unul ici și unul tocmai la capătul tarlalei, ci fiecare grup pe perimetrul pe care îl are în grijă. Ne îndemnăm la muncă și la spor. Așa țese lucru bun. În jurul nostru sînt ogoarele celorlalți gospodari individuali. Parte din ei au treierat și-acum ne privesc cu jînd. Abia au scos la 1.500 kg. de grîu la hectar.

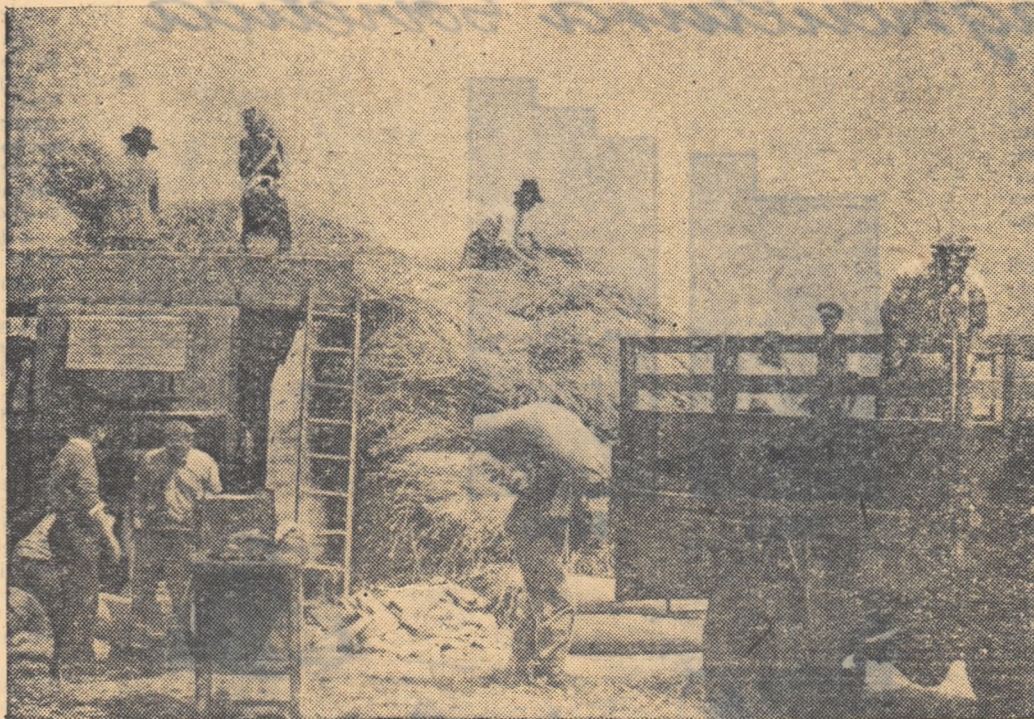
Și-apoi sfecla, secara, orzul, soia, cînepa, trifoiul... Să le vezi cit sînt de faine! Ne am înțeles să ne luăm un autocamion „Molotov”. Nu de alta, dar știi, una-i cînd aduci unelte și oamenii cu mașina și alta cînd îi înșiri pe drumuri.

Olah dă din cap mulțumit. „Cînd ne-om face zestrea bună, li dăm drumul cu gospodăria colectivă în toată regula. Atunci să vii dumneata să vezi pe cei din Sărăuad!”

Face o mică pauză și amintindu-și un lucru plăcut, bagă mîna în buzunarul hainei și scoate un teanc de hîrtii cu scris mare, copilăresc, pe ele.

„Uite, am aici o grămadă de cereri de familii din Sărăuad pentru intovărășirea noastră. Și pînă la toamnă au să mai vină mulți. Omul se duce întotdeauna acolo unde-i belșugul, iar legea firii spune că belșugul și-l face omul, cu mîna și cu mintea lui”.

Peste Sărăuad se lăsase blînda umbră a amurgului, iar turele bisericii de la Tășnad se tîpeau în pîcia lui ușoară.

De pe aria gospodăriei agricole colective din Bervenii, grîul este transportat la magazie cu autocamioanele.

TEMEIUL BELȘUGULUI

V-ați întrebat vreodată dacă nu cumva și grădinița cu flori din fața casei poate fi semnul dragostei de viață și bunăstării? Îndrăznesc să afirm că și aceste petunii și garoafe, panseluțe și gherghine pot demonstra în limbajul lor ceea ce statisticile, tabelele și celelalte mijloace aritmetice o fac prin graul cifrelor... Acolo unde sînt flori multe, pe polițele din odaie, în grădinița din fața casei, pe marginile ulițelor, acolo întrezărești nu numai mîna gospodinei harnice, ci ceva mai mult. Ceva ce-ți vorbește de tinerețe, bucurie, drag de viață....

Aceste și alte gînduri asemănătoare mă stăpîneau în vreme ce treceam pe ulițele satului Bervenii despre care vreau să vă împărtășesc cite ceva.

Bervenii arată azi ca o mare grădiniță, cu multe și felurite flori, de la gherghinele de o rară frumusețe, la micuțele și delicatele panseluțe, garoafe și zorele; cu mulți pomi roditori. Fiecare curte în parte este în felul ei o încîntătoare, înmiresmată și odihnitoare oază, una mai frumoasă decît cealaltă. Frumusețea acestora ar fi totuși umbră, dacă casele ce se zăresc printre petale și frunze ar fi mici, de lut, roase de vremuri și sărăcie, cum erau altădată. Tabloul Bervenilor nu cuprinde însă asemenea contraste, ci este întrutotul armonios. Oriunde privești, înfilnești case ce prin construcția lor măistră, zveltă și proporționată, amintesc de vilele înfilnate în numeroase orășele de la munte sau mare. Priviți și dumneavoastră una din aceste

elegante căsuțe-vilă al cărei stăpîn este colectivistul tîmplar Paul Straub. Este una din cele 106 case noi construite în sat în cei 6 ani ce au trecut de la data cînd a fost înființată gospodăria colectivă. Dar despre proporțiile acestui mare progres ne pu-

au părăsit linia sobră și rigidă a caselor îndeobște întilnite în satele ardelenesti sau bănățene. Deosebiri există însă și în interiorul acestor case. Odăile sînt de mărime potrivită, foarte luminoase și mobilate în așa fel, încît atunci cînd le pășești pragul nu te mai în-

Casa colectivistului Paul Straub, pe care acesta și-a construit-o după intrarea în gospodăria colectivă.

tem da bine seama numai după ce facem o comparație: din 1930, de pildă, pînă în 1950, adică timp de 20 de ani, în Bervenii s-au ridicat doar 25 de case noi. Iar în 6 ani, 106 case noi! Progresul nu stă însă numai în diferența de număr și ani. Cele 106 case noi construite

coercă sentimentul goliciunii și al sărăciei.

Intr-una din odăile casei lui Paul Straub, atenția mi-a fost reținută de un elegant bufet-vitrină, în care erau rînduite citeva servicii de masă din porțelan. Mai tîrziu, în casa lui Ludovic Obiș, văzînd odăile dor-

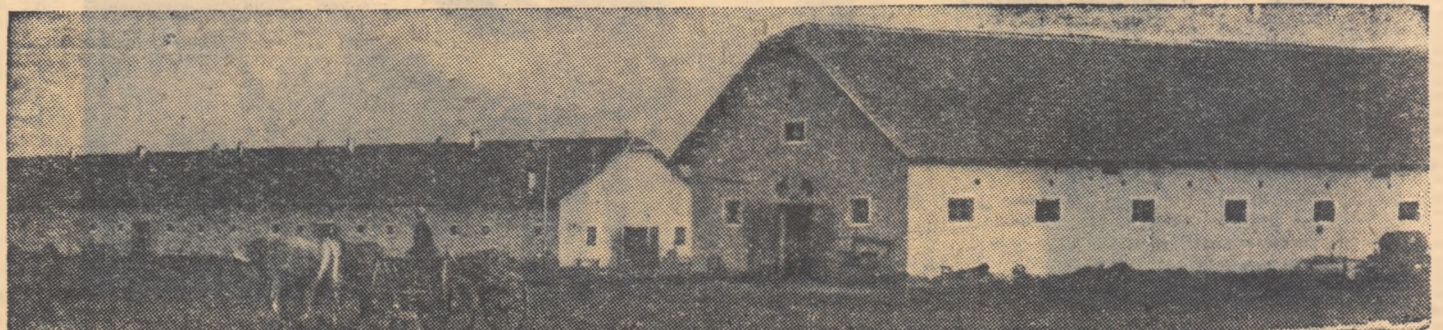
mitor mobilate modern, uimirea mă cuprinsese din nou. Același sentiment l-am mai încercat în acea zi de multe ori... Radioul, bicicleta, au devenit pentru mulți gospodari de pe aci obiecte foarte obișnuite, iar cinematograful nu mai este o noutate. Pe ecranul sălii de cinematograf pot fi văzute seară de seară filme care nu cu mult în urmă au rulat la București în avantpremieră... Dar ceea ce m-a impresionat în mod deosebit au fost copiii. Copii mulți, sănătoși și voioși vorbesc cel puțin tot atît cit un raport sau o statistică despre bunăstarea colectivității lor.

Drumul de la plugul, grapa de lemn și cele citeva vite de muncă, la uriașa avuție obștească a cărei valoare trece suma de 3 milioane lei, constituie un adevărat urcuș făcut într-un timp foarte scurt. Urcușul acesta a fost posibil pentru că colectivității din Bervenii, în frunte cu președintele lor, Ludovic Obiș, pe al cărui piept strălucește Ordinul Muncii cl. II-a, distincție înaltă primită cu citeva zile în urmă, s-au călăuzit de la început după îndemnul partidului de a munci neostentiv pentru creșterea avutului obștesc. După cîteva ani de muncă în comun, oamenii s-au oprit asupra acelor ramuri ce s-au dovedit a fi deosebit de rentabile în condițiile specifice ale regiunii: grîul și porumbul, cînepa și sfecla de zahăr, fermele zootehnice, dintre care cu osebire stîna de oi și crescătoria de porci.

La această vreme, cele 4 autocamioane „Molotov” ale gospodăriei abia reușesc să transporte sutele de tone de grîu de pe arie în magazie. După media făcută, cele 500 hectare semănate cu grîu vor da în acest an peste 1000 tone de boabe. Munca pe cele 6 arii este atît de bine organizată, încît șoferii și oamenii de la magazie care transportă sacii, abia pot face față... Mai încolo, tarlalele de cînepă, sfecla de zahăr și porumb își arată și ele bogăția. Ingrijită la vreme, cînepa de pe cele 300 ha. a crescut deasă și înaltă ca o pădurice... Și după cum se vede a fi cînepa pe care o cercetează agronomul gospodăriei, ea le va aduce colectivității un venit de peste 2.300.000 lei. Dacă ne întoarcem privirea spre sat, acolo unde se zăresc clădirile acelea mari de piatră, îți dai seama cit temei se pune pe creșterea vitelor, a fermelor care în prezent totalizează peste 1.000 de vaci, oi și porci.

Belșugul caselor din Bervenii își are izvor și statornicie tocmai în înțelepciunea cu care colectivității, care cuprind marea majoritate a populației comunei, au știut să-și dezvolte gospodăria lor obștească, temelia bunăstării lor.

E. CHELBAȘU

Grajdurile din piatră pentru adăpostirea vitelor fermei zootehnice a gospodăriei agricole colective din Bervenii.

UN AN DEOSEBIT

în agricultura sovietică

Nu demult, în revista „Uniunea Sovietică”, pe o pagină întreagă, a apărut o minunată fotografie în culori care înfățișa un grup de tineri cercetând harta Kazahstanului. Titlul fotografiei era cit se poate de graitor: „Aici vom trăi și vom munci...”

Erau cîțiva din mîile de tineri care la chemarea partidului au pornit să dea agriculturii uriașe suprafețe de pămînt care stăteau nefolosite.

Este îndeobște cunoscut că în ultimii trei ani, guvernul și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice au luat o seamă de importante și hotărîtoare măsuri pentru lichidarea rămînerii în urmă a agriculturii sovietice.

Tovarășul N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., în cuvîntarea rostită la 31 iulie a.c. a denumit anul 1956 „un an deosebit, remarcabil”. Într-adevăr acest an este anul unor uriașe victorii în agricultura U.R.S.S.

Pînă nu demult pe harta Uniunii Sovietice vedeai din loc în loc pete gălbui și cafenii reprezentînd întinderi uriașe de pămînt pe care cuțitele plugurilor nu le scormoniseră niciodată, unde creșteau doar niște tufe pitice.

Acum, petele acelea cafenii și gălbui de pe hartă au dispărut, pentru că pe acele pămînturi au venit mii și mii de tineri entuziaști, au intrat tractoarele, semănătorile și combinele, au pierit tufe pitice și unduiesc azi lanuri nesfîrșite de cereale.

...Tinerii, printre care și cei din fotografia apărută nu prea demult în revista „Uniunea Sovietică” s-au ținut de cuvînt.

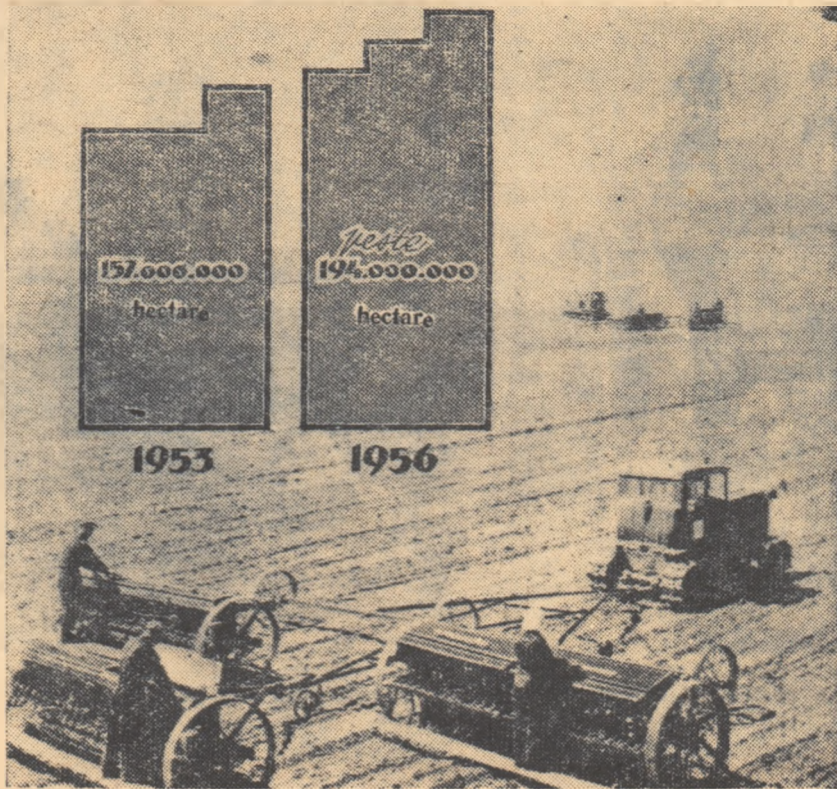
Kazahstanul a devenit un mare grînar

În ce privește cantitatea anuală de cereale, Kazahstanul aproape că nu conta înainte, iar Ucrainei îi revenea întotdeauna titlul de onoare de grînar al Uniunii Sovietice.

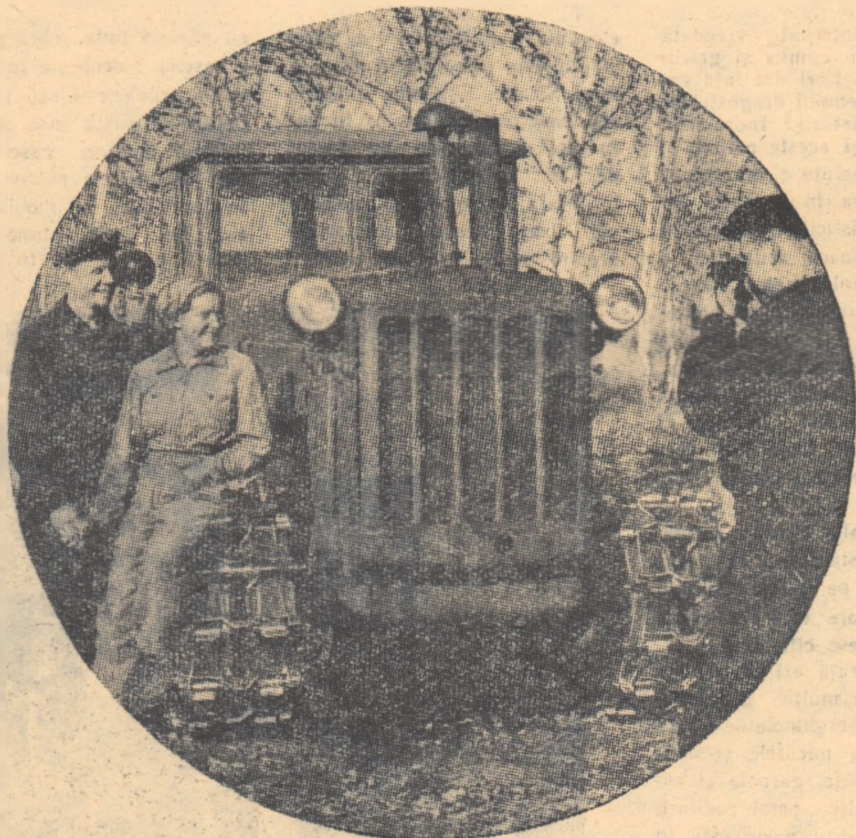
Anul acesta însă, după R.S.F.S.R., care va da 2.200 milioane puduri de cereale, locul al doilea îi revine Kazahstanului, care va strînge o recoltă de culturi cerealiere de 1 miliard de puduri de cereale, împingînd Ucraina pe locul trei. Ceea ce nu înseamnă că Ucraina va da înapoi sau va bate pasul pe loc. Ea va obține, de asemenea, însemnate creșteri în ce privește producția de cereale.

Faptul că într-un timp extrem de scurt Kazahstanul s-a transformat dintr-o regiune cu producție cerealiară puțin însemnată în al doilea grînar al U.R.S.S., dovedește uriașă putere creatoare a poporului sovietic, birzenia și elanul său minunat.

Datorită în bună măsură acestor fapte, sarcina stabilită în anul 1953 de către partid și guvern în ce privește asigurarea țării cu cereale, a fost rezolvată cu succes. Anul acesta, Uniunea Sovietică va avea o cantitate de cereale mai mare decît oricînd înainte.

În 1953 suprafețele însămînțate cu toate culturile agricole au ocupat în Uniunea Sovietică 157.000.000 hectare, în 1956 ele au ocupat peste 194.000.000 hectare, ceea ce înseamnă că au crescut în ultimii 3 ani cu 37.000.000 hectare.

Cite amintiri nu-ți trezește în minte o fotografie! La aceasta s-au gândit pe vremea și tinerii constructori ai sovhozului cerealier Urneksk din regiunea Kustanai atunci cînd au hotărît să se fotografieze pe pămîntul pe care au venit să muncească!

O sală a postului de radio-emisiune al noului sovhoz cerealier „Zapadni” din Kazahstan.

Păsări vestitoare de viață

În Turgheniev, clasicul literaturii ruse, scria cîndva că filifierea aripilor unei păsări este întotdeauna vestitoare de viață. Unde nu sînt oameni, unde nu este viață, nu sînt nici păsări.

Atunci cînd în stepele Kazahstanului primii pionieri ai noii vieți construiau cele dintîi clădiri ale sovhozului cerealier „Ordjonikidze” pe cerul nemișcat nu trecea nici o zburătoare, în iarba arsă nu se mișca nici o gîză.

A trecut o zi, apoi alta, au venit mereu alți oameni, viața a început treptat-treptat să-și toarcă firul. Și iată că într-o dimineață unul dintre noii sosiți a văzut un punct negru mișcîndu-se pe cerul de sineală. În primul moment omul a ridicat arma... S-a oprit însă și zîmbind s-a întors către tovarășii săi: „O pasăre!”

Da, era o pasăre care simțind că au venit oamenii, a venit și ea ca o vestitoare de viață.

Astăzi nu se mai miră nimeni atunci cînd stoluri de păsări se împărășie înspăimîntate de huruitul camioanelor care gonesc pe șosele. Sînt camioane care transportă mereu unelte și mașini agricole, materiale de construcție, mobilă, cărți, mărfuri de tot felul.

Firește, e destul de greu să-ți imaginezi o sală modernă de cinematograful în stepe care secole de-a rîndul înfiora prin pustietatea ei. Pare ciudat, desigur, să auzi melodiile transmise prin radio acolo unde cu oțiva ani în urmă se auzea numai șuieratul vîntului. Pare de necrezut că șoseaua asfaltată pe care gonesc turismele „Pobeda”, a răsărit aici numai cu un an în urmă, pe locul tufelor din care se desprindeau scăieții minajii de vînt pe întinderea goală a stepii... Și totuși toate acestea se petrec azi aievea.

Noile așezări ale sovhozurilor sînt astăzi orașe în toată legea. Lumina electrică, firmele magazinelor, megafonoanele, ferestrele luminate ale instituțiilor și întreprinderilor, toate acestea alcătuiesc mărețul tablou al noii vieți.

Graiul cifrelor

În general, cifrele sînt considerate drept ceva sec și lipsit de poezie. Au însă și cifrele poezia lor!

Iată: avem în țara noastră comunicatul Direcției Centrale de Statistică de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe primul semestru al anului 1956

În 1956 suprafețele însămînțate cu culturi agricole au ocupat peste 194 milioane de hectare și au crescut în ultimii trei ani cu 37 milioane de hectare. În perioada aceasta, suprafața însămînțată cu grâu a crescut cu 14 milioane de hectare, iar cea însămînțată cu porumb cu 20 milioane de hectare.

În continuare, cifrele arată prin comparație, cu data de 1 iulie 1955, că pînă la 1 iulie 1956 efectivul vitelor productive în colhozuri și sovhozuri a crescut după cum urmează: vaci cu 4 la sută în colhozuri și cu 3 la sută în sovhozuri, porci cu 21 la sută în colhozuri și cu 13 la sută în sovhozuri. A crescut, de asemenea, numărul vitelor proprietate personală a colhoznicilor.

În ce privește prolușele animale, cifrele arată că în decurs de 9 luni, de la 1 octombrie 1955 pînă la 1 iulie 1956 s-a obținut în colhozuri cu 45 la sută mai mult lapte decît în aceeași perioadă din 1954-55, iar cantitatea medie de lapte obținută de la o vacă a crescut în colhozuri în această perioadă cu 40 la sută. A crescut, de asemenea, producția de carne și ouă.

Agricultura a primit în primul semestru al anului curent, 118.000 de tractoare (calculate în tractoare convenționale de 15 C.P.), dintre care 50.000 de tractoare prășitori, 62.000 de autocamioane, 28.000 de combine cerealiere și numeroase alte mașini agricole.

Din cifrele citate mai sus se desprinde limpede că anul 1956 este într-adevăr un an deosebit în agricultura sovietică. Iar fiecare cifră pare un poem închinat vieții noi, de către neobosiții constructori care prin munca lor plină de însuflețire fac să se înfăptuiască mai devreme minunata viață a comunismului!

D. MIHAIL

Mărturia unei adinci prietenii

La Kremlin, inima Moscovei, s-a petrecut un nou act prietenesc al poporului sovietic față de poporul nostru. Solemnitatea transmiserii de către U.R.S.S. a unor valori istorice ale artei românești către delegația guvernamentală a Republicii Populare Române s-a transformat într-o sărbătoare a unei mari prietenii.

Gestul guvernului sovietic nu-și poate găsi prețuirea în cuvinte. „Cu o generozitate nemaicunoscută în mii de ani ale trecutului aprig, zburcișmat, al omenirii, — a spus plin de emoție acad. Tudor Arghezi — guvernul sovietic ne cheamă la el acasă și ne spune: „Astea toate sînt ale voastre. Luați-le cu voi și duceți-vă cu ele la vatră“. El ne-a păstrat cu luare aminte comoara și ne-o dă înapoi“.

Intr-adevăr, datorită mărimii guvernului sovietic și griji deosebite cu care au fost păstrate obiectele de artă, țara noastră are puțința să-și

recapete străvechi valori artistice. Peste puțin timp, în sălile muzeelor, cetățenii patriei noastre vor putea admira cele 39.000 de obiecte cît numără comoara. Patrimoniul culturii noastre se îmbogățește cu peste 35.000 de monede vechi, cu 1.400 de tablouri și o serie de odore bisericești. Comoara, aceasta mărturie a culturii și civilizației care a dăinuit cu sute de ani în urmă pe plaiurile patriei noastre, este redată în stăpînire poporului nostru, devenit singurul și adevăratul stăpîn al tuturor bunurilor fărîi sale.

Poporul nostru nu va uita niciodată gestul de sinceră prietenie al guvernului sovietic, stima și prețuirea pe care popoarele sovietice le nutresc față de poporul nostru și față de cultura noastră națională. Veșnic recunoscător, poporul nostru va face mai trainică prietenia cu marele său vecin și prieten, gloriosul popor sovietic.

Introducerea serviciului militar obligator în Germania apuseană a stîrnit indignarea întregului popor german. Tinerii germani refuză să îmbrace uniforma militară.

Pretenții neîntemeiate

Sau scurs două săptămîni de cînd guvernul egiptean a naționalizat Societatea Canalului de Suez și totuși acest eveniment continuă să fie încă viu discutat. Oamenii de bună credință de pretutindeni consideră naționalizarea Canalului de Suez ca un act îndreptățit al guvernului egiptean, merit să întărească independența și suveranitatea Egiptului.

Stirile sosite din Egipt vestesc că navigația pe Canalul de Suez nu a fost cu nimic tulburată. Dimpotrivă, noua administrație își îndeplinește cu succes sarcinile. Guvernul egiptean își îndeplinește întru totul obligațiile sale internaționale în așa fel ca navigația pe canal să nu fie cu nimic stîngherită. Organele egiptene de specialitate studiază lărgirea canalului și modernizarea instalațiilor sale.

În Anglia, Franța și S.U.A. s-au rostit cuvîntări dușmănoase la adresa guvernului egiptean. Tipetele războinice din țările apusene împotriva naționalizării Canalului de Suez de către Egipt au fost însoțite de amenințări, presiuni economice și măsuri militare. După cum declară agenția de știri Reuter, Anglia a purces la „cea mai mare mobilizare militară de la războiul din Coreea“.

Dar, ca nu cumva să se tăgăduiască dorința de „înțelegere“ a celor trei guverne apusene, ele au hotărît tinerea unei conferințe internaționale care să discute problema naționalizării companiei Canalului de Suez. Această hotărîre a fost luată de ministrii de externe ai Angliei, Franței și S.U.A., după discuțiile avute la Londra. La această conferință ar urma să participe 24 de state bineînțelese cele mai multe alege „de sprinceană“. Puterile apusene au avut grijă să invite, în majoritate, state care nu le-ar ieși din cuvînt și de care sînt, probabil, sigure că vor accepta punctul lor de vedere.

Ce urmăresc puterile apusene printr-o asemenea conferință? Din declarația de la Londra se desprinde intenția puterilor apusene de a internaționaliza administrația Canalului de Suez și prin aceasta de a-și mentine pe mai departe stăpînirea lor asupra acestei căi de navigație. Un singur stat, Egiptul — încercă să motiveze puterile apusene — n-ar putea fi în stare să administreze în bune condițiuni o cale de naviga-

ție atît de însemnată. Dar oicine își pune întrebarea: de ce Anglia sau S.U.A. nu ridică o asemenea problemă și față de Gibraltar sau canalul Panama, care de asemenea sînt căi însemnate de navigație? De ce Anglia și S.U.A. pot administra căi de navigație departe de hotarele lor, iar Egiptului, pe al cărui teritoriu trece Canalul de Suez, construit de egipteni cu mari jertfe, nu-i este îngăduit acest lucru?

Puterile apusene încearcă să tulbure situația internațională. În unele ziare și în cuvîntările unor oameni politici din apus sînt chiar îndemnuri la război.

Popoarele lumii resping încercarea cercurilor imperialiste de a înrăutăți situația internațională. Nu există nici un temei pentru a provoca o încălcare în regiunea Canalului de Suez. Egiptul a avut tot dreptul să procedeze la naționalizarea companiei Canalului de Suez și orice aranjament politic care caută să stîrbească suveranitatea Egiptului nu poate fi acceptat de poporul egiptean.

Japonia este o țară insulară așezată în partea răsăriteană a Asiei. Teritoriul ei, scaldat de apele Oceanului Pacific, cuprinde o suprafață de 382.000 kilometri pătrați.

Insulele japoneze sînt muntoase, acoperite cu păduri pînă sus pe piscuri. Spre deosebire de alte țări cu un relief asemănător cum sînt de exemplu Elveția sau Austria, unde așezările omenești se întind pînă sus pe crestele munților, în Japonia munții sînt aproape pustii. În schimb pe dealuri, văi și cîmpii se află așezări aglomerate. Densitatea populației ajunge în multe locuri aici la o mie de locuitori pe kilometru pătrat.

Japonia are o climă blîndă și umedă. Aici sînt foarte dese cutremurele și uraganele, care aduc mari distrugerii și pagube. De aceea, locuitorii Japoniei în număr de 87 de milioane, și-au clădit — în majoritatea lor — case mici, construite din bambus și acoperite cu paie. În caz de cutremure aceste case sînt dărîmate mai greu.

Doză treimi din populația Japoniei sînt țărani. Și ei, ca și oamenii muncii de la orașe, duc o viață grea. În cele mai multe case sălășluiește mizeria și foamea. Peste 13 milioane de șomeri parțiali și totali vagabondează în orașele și satele Japoniei. Bolile fac ravagii în întreaga țară sînt aproape 3 milioane bolnavi de tuberculoză.

De la O SĂPTĂMINĂ la ALTA

Intr-ajutorare reciprocă

Intre guvernele U.R.S.S., R. D. Germane și R. P. F. Iugoslavia a fost semnat un acord pentru construirea în comun a unei mari uzine de aluminiu în Iugoslavia.

Potrivit acordului încheiat, guvernul U.R.S.S. și guvernul R. D. Germane vor colabora cu guvernul R. P. F. Iugoslavia la construirea primei părți a unei uzine de aluminiu cu o capacitate de 100.000 tone de aluminiu anual. Pentru finanțarea construirii primei părți a uzinei de aluminiu, a hidrocentralelor și întreprinderilor care deservesc uzina guvernul U.R.S.S. și guvernul R. D. Germane acordă guvernului R. P. F. Iugoslavia, în mod egal, un credit pe termen lung în sumă de 700 milioane ruble, cu o dobîndă de 2 la sută. Creditul pentru finanțarea construirii celei de a doua părți a uzinei va fi fixat ulterior.

Construirea acestei uzine va sluji atît intereselor celor trei state care au semnat acordul cît și înălțării și dezvoltării colaborării economice internaționale.

La Moscova au fost reluate tratativele cu privire la normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Japonia. De-

gatia sovietică la tratative este condusă de D. T. Sepilov, ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S. Șeful delegației japoneze este dl. Mamoru Sighemitsu, ministru al Afacerilor Externe al Japoniei.

Reluarea tratatelor cu privire la normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Japonia corespunde năzuințelor popoarelor celor două țări.

În Uniunea Sovietică a avut loc o nouă reducere de prețuri. Cu începerea de la 1 august prețurile la unele categorii de mărfuri au fost ieftinite.

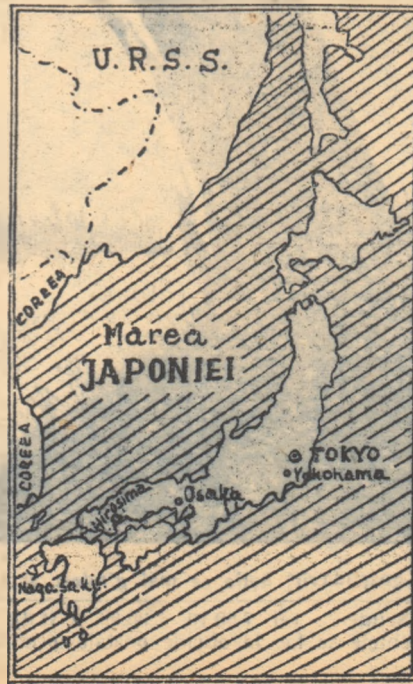
Astfel, aparatele de televiziune și aparatele fotografice s-au ieftinit cu 100 de ruble. La unele țesături din celofibră prețurile au fost reduse cu aproximativ 20 la sută. Printre alte mărfuri la care prețurile au fost reduse se numără aspiratoarele de oraș, țigările de calitate superioară, încălțările etc. Reducerea la unele mărfuri atinge pînă la 30 la sută.

Noile reduceri de prețuri din U.R.S.S. fac parte din măsurile neîncetate pe care le ia guvernul sovietic în vederea ridicării bunăstării poporului sovietic.

JAPONIA

Țăranii japonezi sărăcesc continuu, iar viața lor devine tot mai împovărată. De aceea nu este întîmplător că țăranul Miko Okawa (și cîți nu sînt ca el?) și-a vîndut copiii la tirgul anua de la Tokio. În Japonia, un că țeluș de rasă germană costă 50 de dolari, o pisică siameză 30 de dolari, iar o față de țăran sărac costă 22 de dolari. De aceea nu este întîmplător nici cazul familiei Tadasi Iți din Tokio. Soț, soție și 5 copii flămînzeau de luni întregi. Înglodat în datorii, Tadasi nu a găsit decît o singură salvare: a manetînd ultimele lucruri el a oferit un prizn familiei sale. Apoi și-a ucis soția, copiii, iar el s-a aruncat sub roțile unui tren. Statisticile sumare care sînt întocmite de poliția japoneză și care nu reflectă întreg adevărul, arată că anual în Japonia, au loc peste 20.000 de sinucideri. Vorbînd despre aceste sinucideri, ziarul japonez „Asahi“ scria că oamenii se grăbesc să moară. Adevărul este că oamenii nu se grăbesc să moară, ci sînt împinși spre groapa morții de situația de semicolonie americană în care a fost adusă Japonia.

Cu puțină vreme în urmă în Japonia a apărut o carte cu numele „Copiii bazelor“. Această

carte este o culegere de scrisori și însemnări extrase din jurnalele copiilor japonezi care descriu viața grea ce o duc în condițiile ocupației americane, mai ales în orașele și satele din apropierea celor 800 de baze militare. Iată ce scrie, de pildă, școlarul Kosuga Mitio din Yokohama, un mare oraș japonez, în care sînt cantonați soldații americani: „America ne-a luat totul... și școala. Nu ne mai putem împăca cu aceasta. Dați-ne înapoi școala“. Aceste cerințe ale copiilor japonezi exprimate în parte năzuințe în regulul popor japonez. Țăranii sînt desmoșteniți de parcelele lor de pămînt. Pămîntul lor este confiscat pentru înființarea de baze militare americane iar locuitorii sînt izgoniți din sate.

Poporul japonez dorește să trăiască liber și stăpîn în țara sa, în bună vecinătate și înțelegere cu toate popoarele lumii. Îngrădirile comerciale impuse de imperialismul american sufocă economia Japoniei. Ca să poată face față nevoilor interne, Japonia are nevoie de un larg comerț, în deosebi cu China Populară și Uniunea Sovietică. Normalizarea legăturilor cu aceste mari țări se impune cu necesitate pentru Japonia. Tratativele ce se duc în prezent la Moscova între delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și Japonia au între altele și această menire.

